

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 515/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Štefánikova 26, Košice, v mene ktorej koná advokát Mgr. Radoslav Rigo, LL. M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež práv podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 40/2013 a jeho rozsudkom z 20. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mjr. [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2014 (faxovým podaním) doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Štefánikova 26, Košice, v mene ktorej koná advokát Mgr. Radoslav Rigo, LL. M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež práv podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Protokol č. 7 k dohovoru“) a čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Protokol č. 12 k dohovoru“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 40/2013 a jeho rozsudkom z 20. augusta 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom prvého viceprezidenta Policajného zboru č. 26 z 29. júna 2011 dňom 1. júla 2011 preložený v stálej štátnej službe do funkcie starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Východ Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Súčasne bol 30. júna 2011 odvolaný z doterajšej funkcie, pričom ustanovenie do funkcie 1. júla 2011 malo byť vykonané riaditeľom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o preložení“).

Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 257/2011 bola v dôsledku organizačných zmien dňom 30. júna 2011 zrušená funkcia, ktorú sťažovateľ

dovtedy vykonával, a bola vytvorená nová funkcia podľa § 35 ods. 3 zákona č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „policajný zákon“). Následne bol sťažovateľ personálnym rozkazom riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru č. 246 z 30. júna 2011 ustanovený do voľnej funkcie starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie“).

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o preložení, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie napadol sťažovateľ odvolaniami. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o preložení rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-156/2011 z 3. októbra 2011 (ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu o preložení“) tak, že odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o ustanovení rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-153/2011 z 30. septembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie“) tak, že odvolanie sťažovateľa zamietlo. Obe rozhodnutia druhostupňových správnych orgánov napadol sťažovateľ žalobami v rámci správneho súdnictva, ktorými sa domáhal preskúmania ich zákonnosti. O oboch žalobách rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 S 49/2012 a 1 S 57/2012 z 25. apríla 2013 tak, že ich zamietol.

V označenom rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„V danom prípade súd konštatoval, že organizačné zmeny boli realizované v dôsledku organizačných a systemizačných zmien v rámci štruktúry ÚBOK PPZ.

Podľa názoru súdu je správna argumentácia žalovaného v súvislosti s posúdením zrealizovaných organizačných zmien u žalobcu. Z personálneho rozkazu aj z druhostupňového správneho rozhodnutia je dostatočne zrejmé, že odvolanie žalobcu

z funkcie a potom jeho následné ustanovenie do inej funkcie, sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali v dôsledku personálneho rozkazu č. 257/2011.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, SIS, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR, Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva, ide o právny pomer štátnozamestnanecký. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu, čiže rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromno-právnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s tým súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodý) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu (1 Sžo 246/2009).

Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere, resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii.

V preskúmvanej veci bol žalobca v súvislosti s týmto ustanovením § 33 ods. 1 zákona ustanovený do funkcie starší referent špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava ÚBOK P PZ služobného úradu Ministerstva vnútra a to personálnym rozkazom č. 246 zo dňa 30. 6. 2011, doručeným 6. 7. 2011. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca bol podľa čl. 2 personálneho rozkazu 1. viceprezidenta PZ č. 26 zo dňa 29. 6. 2011 v súlade

s ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona dňom 1. 7. 2011 preložený na ÚBOK P PZ služobného úradu Ministerstva vnútra SR a súčasne bol podľa § 35 ods. 9 zákona dňom 30. 6. 2011 odvolaný z doterajšej funkcie.

Podľa názoru súdu bol postup žalovaného v súlade so zákonom, nakoľko potom, ako bol žalobca podľa čl. 2 personálneho rozkazu 1. viceprezidenta PZ č. 26 zo dňa 29. 6. 2011 preložený z funkcie starší referent špecialista protidrogového oddelenia Východ ÚBOK P PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR na inú funkciu v rámci ÚBOK P PZ bolo povinnosťou riaditeľa ÚBOK P PZ, aby žalobcu v súlade s § 33 ods. 1 zákona ustanovil do akejkoľvek voľnej funkcie v rámci útvarov ÚBOK P PZ. Ustanovenie žalobcu do voľnej funkcie, tento správne vykonal dňom 1. 7. 2011 v súlade s čl. 5 písm. b) nariadenia ministra vnútra SR č. 174/2010.

Dôvodom vydania personálneho rozkazu č. 246 zo dňa 30. 6. 2011 bola existencia organizačných zmien v rámci ÚBOK P PZ a tiež existencia čl. 2 personálneho rozkazu 1. viceprezidenta PZ č. 26 zo dňa 29. 6. 2011, ktorým bol žalobca dňom 1. 7. 2011 v súlade s § 35 ods. 1 písm. a) zákona preložený na ÚBOK P PZ odboru Bratislava. Ako vyplýva z ust. § 5 ods. 4 zákona v spojení s ust. § 33 ods. 1 zákona, policajt sa môže postaviť len do voľnej funkcie, ktorá je vytvorená v súlade so schválenou systemizáciou. Na základe vyššie uvedených skutočností ustanovil žalovaný žalobcu do voľnej funkcie schválenou systemizáciou.

Krajský súd v Bratislave z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcu za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, a preto žalobu zamietol. “

Vo vzťahu k jednotlivým námietkam sťažovateľa (žalobcu) krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 1 S 49/2012 a 1 S 57/2012 z 25. apríla 2013 uviedol:

«K námietke žalobcu, že nebola zabezpečená účasť odborového orgánu na príprave a realizácii personálnych zmien, súd uvádza, že s touto nie je možné súhlasiť, nakoľko podľa čl. 3 ods. 7 kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov PZ na rok 2011: „Ministerstvo prerokuje s odborovým zväzom navrhované organizačné zmeny, najmenej 60 dní pre ich uskutočnením. Ak je zástupca odborového zväzu členom komisie pripravujúcej organizačné zmeny, nemusí byť táto časová lehota dodržaná.“.

Z obsahu administratívneho spisu je dostatočne preukázané, že predseda OZP SR sa zúčastnil na príprave predmetnej organizačnej zmeny realizovanej personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011.

K námietke žalobcu, že v jeho prípade nebol dodržaný postup upravený v ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona, nakoľko je názoru, že inštitút prevedenia má prednosť pred inštitútom preloženia, súd uvádza, že s touto námietkou nie je možné súhlasiť, nakoľko v danom prípade ide o voľnú správnu úvahu príslušného nadriadeného žalobcu oprávneného previesť, alebo preložiť žalobcu z dôvodu uvedeného v ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona a to za predpokladu, „ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby“. V takomto prípade bolo preto na voľnej úvahe príslušného nadriadeného žalobcu rozhodnúť o tom, či sa žalobca prevedie na inú voľnú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, alebo preloží na inú voľnú funkciu od iného miesta výkonu štátnej služby tak, aby služobné úlohy uložené ÚBOK P PZ boli plnené v súlade s požiadavkami kladenými na tento útvar.

K námietke žalobcu, že personálny rozkaz č. 257/2011 bol vydaný neskôr, pričom personálny rozkaz č. 26, ktorým bol v súlade s ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona preložený, bol vydaný už dňa 29. 6. 2011, súd uvádza, že tieto námietky nie sú dôvodné. Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 257/2011 nemá charakter rozhodnutia o práve, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach konkrétneho policajta, ide o rozhodnutie organizačnej povahy upravujúce vnútornú štruktúru útvarov MV SR a PZ. Je z neho dostatočne zrejmé, že dňom 1. 7. 2011 budú vykonané systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov na Prezídium PZ a na sekcii personálnych a sociálnych činností MV SR. Okrem iného treba súhlasiť s právnym názorom žalovaného, že za deň vydania personálneho rozkazu je potrebné považovať deň jeho vyhlásenia, resp. doručenia a nie deň jeho vyhotovenia.

K námietke žalobcu, že žalobou napadnuté rozhodnutia neobsahujú náležitosti ustanovené v § 241 zákona a že sú nedostatočne odôvodnené, v dôsledku čoho je ich nutné považovať za arbitrárne, súd uvádza, že s týmito námietkami nie je možné súhlasiť. Súd má za to, že žalobou napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje ust. § 241 zákona a sú v dostatočnom rozsahu odôvodnené.

K námietke žalobcu, že zákon neumožňuje dvojité sankcionovanie a využitie prevedenia, resp. preloženia ako pokračujúcej sankcie, súd uvádza, že v danom prípade nejde o disciplinárne rozhodnutia. Ide o preloženie žalobcu – personálne opatrenie z dôvodov uvedených v ust. § 35 ods. 1 písm. a) – k) zákona.»

Sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 49/2012 a 1 S 57/2012 z 25. apríla 2013 odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 40/2013 z 20. augusta 2014 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že spor medzi účastníkmi konania sa týka výkladu § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej zákon č. 73/1998 Z. z.), a to prevedenia policajta na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby v dôsledku zrušenia jeho funkcie ako dôsledok organizačnej zmeny.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z...

Pokiaľ ide o námietku, že organizačné zmeny ku dňu vydania personálneho rozkazu č. 26 neexistovali, keďže personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 257/2011, ktorým boli vykonané systemizačné a organizačné zmeny je zo dňa 30. 06. 2011. Uvedenú námietku senát hodnotí ako účelovú, pretože personálny rozkaz č. 257/2011 ma stanovenú účinnosť ku dňu 01. júla 2011, rovnako i personálny rozkaz č. 26 zo dňa 29. 06. 2011, týkajúci sa žalobcu.

Rozhodujúce pri posudzovaní zákonnosti je vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu. Do doby nadobudnutia účinnosti nevytvára zmenu personálneho policajta a nevytvára prvok ukrátenia na právach, ktorý je základnou podmienkou prieskumu zákonnosti personálneho rozhodnutia. V daných súvislostiach je nevyhnutné poukázať na to, že rozhodnutie o tom, či, kedy a aké organizačné zmeny budú vykonané v policajnom zbore je na riadiacich pracovníkoch policajného zboru a na túto časť rozhodnutia sa vzťahuje správna úvaha. Žalobca sa preto nemôže domáhať preukazovania existencie materiálnej

potreby na vykonanie organizačnej zmeny. V tejto časti je potrebné poukázať na správny právny záver krajského súdu, že „právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci...“. V tomto kontexte je potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta.

Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávných vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania) splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie“ je proti samotnej podstate služobnej prísahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t. j. že sa podriadi potrebám policajného zboru na jeho zaradenie.

Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené nedodržanie požiadavky na prerokovanie návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z., najvyšší súd poukazuje na to, že vady v tomto procesnom postupe služobného úradu nie sú v zmysle zákona sankcionované neplatnosťou prevedenia alebo preloženia. Je potrebné poukázať na to, že zákon explicitne ustanovuje prípady neplatnosti (napr. § 227 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. pri prepúšťaní zo služobného pomeru). Prevedenie a preloženie policajta v dôsledku organizačnej zmeny nie je svojou intenzitou sankcionované neplatnosťou z dôvodu procesných väd pri prerokovaní s odborovou organizáciou. Sankcionovanie neplatnosťou najvyšší súd nezistil ani z Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Policajného zboru na rok 2011.»

Sťažovateľ tvrdí, že ani krajský súd, ani najvyšší súd sa s jeho podstatnými žalobnými námietkami nezaoberali buď vôbec, alebo ich vyhodnotili nesprávne, v rozpore s ustanoveniami zákona a svojvoľne. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 49/2012 a 1 S 57/2012 z 25. apríla 2013

sťažovateľ v sťažnosti formuluje osem sťažnostných námietok, ktoré možno v stručnosti charakterizovať takto:

1. Podľa sťažovateľa v čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o preložení nebola splnená zákonná podmienka na jeho preloženie spočívajúca v existencii organizačných zmien, keďže ku dňu vydania tohto rozhodnutia personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 257/2011 ešte nebol ani vydaný (30. jún 2011), o to menej účinný (1. júl 2011).

2. Správne orgány a ani vo veci konajúce súdy neskúmali podľa sťažovateľa splnenie zákonnej podmienky na jeho preloženie vyplývajúcej z § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajti v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, keďže v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu jeho doterajšej funkcie. Sťažovateľ tvrdí, že *„Z predmetného ustanovenia je úplne zrejmé, že conditio sine qua non pre preloženie policajta do iného miesta výkonu funkcie je, že nie je možné tohto policajta previesť na inú (voľnú) funkciu v mieste, kde vykonával svoju pôvodnú – teraz zrušenú funkciu (prednosť prevedenia na inú funkciu v tom istom mieste pred jeho preložením do iného miesta).“*. Sťažovateľ poukazuje na to, že v Košiciach boli iné voľné funkcie, na ktoré ho bolo možné previesť.

3. Sťažovateľ ďalej namieta, že v jeho veci neboli splnené podmienky na preloženie aj preto, že nepodal žiadosť o preloženie do iného miesta výkonu práce a ani súhlas s preložením, tak ako to predpokladá § 35 ods. 6 policajného zákona, pričom všeobecné súdy na túto jeho námietku vôbec nereagovali.

4. Podľa názoru sťažovateľa nebola splnená ani zákonná podmienka prerokovania personálneho rozkazu o preložení s príslušným odborovým orgánom a nebola splnená ani požiadavka prerokovania organizačných zmien na inom stupni odborovej organizácie podľa kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa. Príslušnou odborovou organizáciou na prerokovanie personálneho rozkazu bola podľa názoru sťažovateľa Základná organizácia Odborového zväzu polície č. 10 – 03, ktorej je členom od roku 1997, pričom s označenou odborovou organizáciou nebolo jeho preloženie prerokované.

5. Podľa tvrdenia sťažovateľa jeho preloženie do iného miesta výkonu služby mohlo byť motivované určitými antipatiami voči nemu a mohlo byť pokračovaním jeho trestania po vydaní disciplinárnych rozkazov, pričom v konečnom dôsledku išlo o zneužitie inštitútu preloženia do iného miesta výkonu služby. S argumentáciou krajského súdu vo vzťahu k tejto námietke sa sťažovateľ nestotožňuje, pričom zároveň uvádza, že najvyšší súd na túto námietku nereagoval vôbec (ďalej len „námietka pokračujúceho trestania“).

6. Sťažovateľ ďalej namieta, že podkladový listinný materiál na vydanie personálnych rozkazov mu nikdy nebol daný na nahliadnutie a na vyjadrenie, pričom zároveň tvrdí, že tieto rozhodnutia neboli dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené.

7. Sťažovateľ argumentuje aj tým, že správny orgán druhého stupňa nikdy nevydal všeobecne záväzný právny predpis ustanovujúci podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru podľa § 247 policajného zákona, pričom na túto námietku podľa sťažovateľa nereagoval ani krajský súd, ani najvyšší súd (ďalej len „námietka nevydania vykonávacieho právneho predpisu“).

8. Sťažovateľ namieta tiež *„... vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia žalovaného o odvolaní proti personálnemu rozkazu a rozpor jeho záverov s jeho výrokom, keď sa v ňom uvádza, že boli zistené dôvody, ktoré odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, avšak vo výrokovej časti odvolaním napadnuté rozhodnutie (personálny rozkaz) potvrdzuje... Na uvedenú žalobnú námietku KS nereaguje, rovnako ako NS SR vo svojom rozsudku na súvisiaci odvolací dôvod.“* (ďalej len „námietka vnútornej rozpornosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu“).

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami, argumentácia obsiahnutá v jeho napadnutom rozsudku vykazuje znaky svojvôle, pričom najvyšší súd si navyše nesplnil povinnosť zdôvodniť splnenie všetkých podmienok obsiahnutých v hypotéze právnej normy a odklonil sa od ustálenej judikatúry o význame absencie procesnej úpravy na vydanie správneho rozhodnutia.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 20. augusta 2014, sp. zn. 3 Sžo/40/2013, a postupom v tomto konaní, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 Ústavy Slovenskej republiky, právom na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 41 Ústavy Slovenskej republiky a právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, s právom na ochranu proti dvojitému odsúdeniu podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na ochranu proti diskriminácii podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a primerane s právom na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky podľa článku 36 písm. a) a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s porušením zákazu zneužitia práv proti sťažovateľovi v článku 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu obmedzení práv sťažovateľa na iný účel podľa článku 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s porušením článku 1, článku 2 ods. 2 a ods. 3, článku 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 až ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. augusta 2014, sp. zn. 3 Sžo/40/2013, sa zrušuje a vec sa vracia Krajského súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,89 € (t. j. tarifná odmena za 2 úkon: prevzatie a príprava veci + ústavná sťažnosť á 134 €, režijný paušál za tieto dva úkony á 8,04 € a DPH z uvedeného základu vo výške 56,81 €),

ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietá porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 36 písm. a) a b) čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru a tiež práv podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k dohovoru a čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 40/2013 a jeho rozsudkom z 20. augusta 2014.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či sťažnosť sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z okruhu sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom, ktorých porušenie namieta, ústavný súd v nadväznosti na svoju ustálenú judikatúru považuje za žiaduce zdôrazniť význam základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a tiež iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Rovnako tak má v štruktúre práv chránených dohovorom kľúčové postavenie právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Význam základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje aj preto, že z argumentácie sťažovateľa zjavne vyplýva, že porušenie ostatných základných práv

podľa ústavy a práv podľa dohovoru označených v petite sťažnosti namieta v spojení, resp. v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň v súlade so svojou doterajšou judikatúrou poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadnejšie odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. II. ÚS 63/06).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvorí celý rad obsahových komponentov, z ktorých v nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa vystupuje do popredia predovšetkým právo na ústavne akceptovateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka, resp. strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná

tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09). Zároveň ale ústavný súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, odvolacieho, ale aj dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

V kontexte s konkrétnymi výhradami sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že požiadavka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nepochybne zahŕňa aj požiadavku jeho ústavne akceptovateľnej kvality. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) totiž do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, pričom súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav

veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02). Len ústavne konformný výklad príslušných právnych noriem aplikovaných vo veciach sťažovateľov totiž môže plnohodnotne garantovať základné právo každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 24/00).

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní bolo aspoň rámcovo posúdiť, či uvedené východiská najvyšší súd v napadnutom rozsudku akceptoval, a to z hľadiska toho, ako sa vysporiadal s konkrétnymi sťažnostnými námietkami sťažovateľa rekapitulovanými v časti I tohto uznesenia.

Ústavný súd vo vzťahu k jednotlivým námietkam sťažovateľa formulovaným v sťažnosti, odkazujúc na príslušné časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu citované v časti I tohto uznesenia (v spojení s citovanými časťami rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 49/2012 a 1 S 57/2012 z 25. apríla 2013), zaujal pri predbežnom prerokovaní tieto závery:

1. K námietke neexistencie organizačných zmien ku dňu vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o preložení

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o preložení sťažovateľa je datované 29. júna 2016 a personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 257/2011 o vykonaní organizačných zmien je datovaný 30. júna 2011. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd v súvislosti s hodnotením opodstatnenosti tejto námietky sťažovateľa považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku, podľa ktorého bol pre posúdenie veci rozhodujúci časový okamih vzniku právnych účinkov príslušných individuálnych správnych aktov, ktoré nastali 1. júla 2011, čo nespochybňuje ani sťažovateľ. Z uvedeného dôvodu námietka sťažovateľa neobstojí, a preto ju ústavný súd vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

2. K námietke neskúmania existencie iných voľných funkcií v Košiciach

V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže *„Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.“*. Vzhľadom na citované ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže policajný zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru, potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

3. K námietke nedostatku súhlasu sťažovateľa s preložením, resp. absencie jeho žiadosti o preloženie

Pre posudzovanie tejto námietky je relevantný text § 35 ods. 6 policajného zákona, podľa ktorého policajta možno previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade na vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj prvostupňového rozsudku krajského súdu ústavný súd považuje za opodstatnené tvrdenie sťažovateľa, že ani krajský súd, ani najvyšší súd sa výslovne nevyjadrili k jeho námietke týkajúcej sa nedostatku jeho súhlasu s preložením, resp. absencie jeho žiadosti o preloženie v zmysle § 35 ods. 6 policajného zákona. Ústavný súd však zároveň konštatuje, že odpoveď na túto námietku je minimálne nepriamo obsiahnutá v odôvodneniach rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, na ktoré už poukázal v súvislosti s posudzovaním námietky sťažovateľa o neskúmaní možnosti výkonu inej funkcie v pôvodnom mieste výkonu štátnej služby (v Košiciach). Ústavný súd zastáva názor, že výklad § 35 ods. 6 policajného zákona, ktorý prezentuje sťažovateľ v sťažnosti, by v končnom dôsledku mohol spôsobiť znefunkčnenie Policajného zboru v prípade, ak by policajti, ktorých by ich nadriadení považovali za potrebné previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby (napríklad z dôvodu organizačných zmien alebo z dôvodu dlhodobej straty zdravotnej spôsobilosti na výkon doterajšej funkcie), s prevedením alebo preložením nesúhlasili, resp. o ne sami nepožiadali.

Podľa názoru ústavného súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľný výklad § 35 ods. 6 policajného zákona, v zmysle ktorého okrem prevedenia alebo preloženia policajta z dôvodov uvedených v § 35 ods. 1 policajného zákona, o ktorom rozhoduje príslušný nadriadený bez ohľadu na súhlas, resp. žiadosť policajta, možno policajta previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade aj z iných dôvodov než sú uvedené v § 35 ods. 1 policajného zákona.

Bez ohľadu na uvedené východiská ústavný súd zastáva názor, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bolo vhodné, resp. žiaduce, aby sa najvyšší súd (a pred ním krajský súd) k posudzovanej námietke sťažovateľa v napadnutom rozsudku výslovne vyjadril. Ústavný súd však vzhľadom na už uvedenú argumentáciu nepovažuje tento nedostatok za taký závažný, aby len na jeho základe mohla byť spochybnená ústavná akceptovateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

4. K námietke absencie prerokovania návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta s príslušným odborovým orgánom

V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 225 ods. 2 písm. b) a § 225 ods. 3 policajného zákona.

Podľa § 225 ods. 2 písm. b) policajného zákona služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien, zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu zákazu činnosti.

Podľa § 225 ods. 3 policajného zákona ak sa príslušný odborový orgán nevyjadrí vo veciach uvedených v odseku 2 do desiatich dní odo dňa, keď mu bol písomný návrh doručený, postupuje sa ďalej bez jeho stanoviska.

Z citovaných ustanovení policajného zákona vyplýva, že existencia stanoviska príslušného odborového orgánu k návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien nie je z hľadiska požiadaviek vyvoditeľných z § 225 ods. 3 policajného zákona nevyhnutná. Navyše, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť vyplývajúcu z predmetného rozsudku krajského súdu, podľa ktorej príprava organizačnej zmeny realizovanej personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky sa uskutočnila za účasti predsedu Odborového zväzu polície v Slovenskej republike. Ústavný súd preto aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

5. K námietke pokračujúceho trestania

Námietku sťažovateľa o jeho „pokračujúcom“ trestaní nasledujúcom po vydaní disciplinárnych rozkazov, ktorú vníma ako zneužitie inštitútu preloženia do iného miesta výkonu služby, ústavný súd považuje za hypotetickú. Vzhľadom na hypotetický charakter tejto námietky ústavný súd zastáva názor, že najvyššiemu súdu nemožno ústavne relevantným spôsobom vytýkať, že sa ňou v rámci odvolacieho konania vôbec nezaoberal. Ústavný súd v súvislosti s týmto záverom opätovne poukazuje na svoju (už spomínanú) ustálenú judikatúru, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené považuje aj túto námietku sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú.

6. K námietke nesprístupnenia podkladového materiálu na vydanie personálnych rozkazov

Námietka nesprístupnenia podkladového materiálu na vydanie personálnych rozkazov sťažovateľovi predstavuje vo svojej podstate námietku smerujúcu k preskúmaniu existencie materiálnej potreby vykonania príslušnej organizačnej zmeny (oboznámenie sa s podkladmi na účely posúdenia dôvodnosti organizačnej zmeny, resp. dôvodnosti preloženia sťažovateľa na iné miesto výkonu štátnej služby). Ústavný súd považuje túto

námietku sťažovateľa z ústavného hľadiska za irelevantnú a stotožňuje sa s argumentáciou najvyššieho súdu poukazujúcou na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru a na „vojenský spôsob“ organizácie Policajného zboru. Akceptujúc túto argumentáciu, ústavný súd vyhodnotil aj túto námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

7. K námietke nevydania vykonávacieho právneho predpisu

Sťažovateľ ďalej namieta, že správny orgán druhého stupňa (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) nikdy nevydal všeobecne záväzný právny predpis ustanovujúci podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru podľa § 247 policajného zákona, a zdôrazňuje, že na túto jeho námietku nereagoval ani krajský súd, ani najvyšší súd.

Podľa § 247 policajného zákona podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenie sťažovateľa, že na túto jeho námietku nereagoval žiaden z v jeho veci konajúcich všeobecných súdov. Absencia vykonávacieho právneho predpisu, ktorého vydanie predpokladá § 247 policajného zákona však podľa názoru ústavného súdu nemôže spochybnit' ústavnú akceptovateľnosť rozhodnutí príslušných správnych orgánov o konaní vo veciach služobného pomeru. Ústavný súd totiž zastáva názor, že policajný zákon obsahuje všetky podstatné ustanovenia, ktoré sú potrebné na uskutočnenie jednotlivých typov konaní vo veciach služobného pomeru, a to tak pre uskutočnenie konania o uvoľnení policajta zo služobného pomeru (§ 191 policajného zákona), konania o prepustení policajta zo služobného pomeru (§ 192 a nasl. policajného zákona) alebo konania o prevedení, či preložení policajta na inú funkciu (§ 35 a nasl. policajného zákona), ako aj na realizáciu ďalších konaní vo veciach služobného pomeru. Navyše, najvyšší súd nenesie zodpovednosť za to, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky dosiaľ vykonávací predpis nevydalo, pričom za týchto okolností bolo potrebné vo veci sťažovateľa uplatniť ústavne konformný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení policajného zákona, čo podľa názoru ústavného súdu odvolací súd v napadnutom rozsudku urobil. Ústavný súd preto aj túto námietku sťažovateľa považuje z ústavného hľadiska za nedôvodnú.

8. K námietke vnútornej rozpornosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu o odvolaní proti personálnemu rozkazu

Napokon ústavný súd preskúmal námietku sťažovateľa týkajúcu sa „*vnútornej rozpornosti odôvodnenia rozhodnutia žalovaného o odvolaní proti personálnemu rozkazu a jeho záverov s jeho výrokom, keď sa v ňom uvádza, že boli zistené dôvody, ktoré odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, avšak vo výrokovej časti odvolaním napadnuté rozhodnutie (personálny rozkaz) potvrdzuje*“, na ktorú súdy oboch stupňov podľa sťažovateľa nereagovali.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že sťažovateľ mu nepredložil prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutia správnych orgánov, hoci z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno vyvodit', že bol povinný ich k sťažnosti priložiť. Za podstatnú ale ústavný súd považuje skutočnosť, že táto námietka sťažovateľa je formulovaná len všeobecne, t. j. nie je dostatočne konkretizovaná na to, aby sa ňou mohol ústavný súd vecne zaoberať. Navyše bez ohľadu na uvedené možno konštatovať, že ide o námietku, ktorá nemá ústavnú relevanciu, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj predmetného rozsudku krajského súdu vyplýva, že vo veci konajúci správny orgán druhého stupňa (ministerstvo vnútra) dospel k záveru, že je potrebné prvostupňové rozhodnutia správnych orgánov potvrdiť, k čomu aj došlo. Za týchto okolností možno sťažovateľom namietané vnútorné rozpory druhostupňového správneho rozhodnutia o odvolaní proti personálnemu rozkazu kvalifikovať ako písárske chyby, resp. zjavnú nesprávnosť pri jeho vyhotovovaní, ktoré nemôžu relevantným spôsobom spochybniť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Poukazujúc na svoje čiastkové závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s ostatnými sťažovateľom označenými právami garantovanými ústavou a dohovorom neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej

by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Na tomto základe ústavný súd konštatujúc, že jednotlivé námietky sťažovateľa sú zjavne neopodstatnené, resp. sťažovateľom vytýkané nedostatky obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nedosahujú ústavnú intenzitu, dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že sťažnosť ako celok je zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2016